

1. UVOD

Bolesnici sa prelomom vrata femura imaju značajno veću stopu mortaliteta od ostale populacije iste starosne dobi. Bez obzira na sveukupno poboljšanje efikasnosti liječenja bolesnika sa prelomom vrata femura, manje od polovine njih u potpunosti povratu sve prethodne funkcije; 16–41% umire u roku od šest mjeseci, a 25% zahtijeva stalnu kućnu njegu.

Veliki broj autora na razne načine pokušava da nađe determinante sa visokim stepenom senzitivnosti i specifičnosti koje utiču na krajnji ishod liječenja ovih bolesnika.

Katz i saradnici su šezdesetih godina prošlog vijeka pokazali da se dugoročna prognoza preživljavanja bolesnika sa prelomom vrata femura može dati na osnovu sposobnosti hoda i aktivnosti u dnevnom životu prije povrede.

Evans i saradnici su krajem sedamdesetih godina pokazali da vrsta preloma, vrsta liječenja i starost bolesnika nisu glavni prediktori krajnjeg ishoda liječenja. Isti autori su iznijeli u svom radu da mentalne funkcije i stanje pokretljivosti starih ljudi najbolje odražavaju opšte stanje bolesnika i mogu se uzeti kao veoma sigurni pokazatelji krajnjeg ishoda njihovog liječenja.

Uticaj kognitivnih poremećaja i hroničnih bolesti na mortalitet je uglavnom aditivan, što rezultira veoma niskim procentom preživljavanja kod onih koji imaju i hronična oboljenja i kognitivne poremećaje.